

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΡΟΔΟΥ
Α.Β.Μ.: Α2023/3428
Αριθμός:

ΔΙΑΤΑΞΗ

Η Εισαγγελέας Πρωτοδικών Ρόδου

Έχοντας υπόψη την από 18-6-2023 αναφορά, επέχουσα θέση έγκλησης, του ΣΠΑΝΟΥ Θωμά - Δημητρίου του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, η οποία περιήλθε στην Εισαγγελία του Αρείου Πάγου ταχυδρομικώς και κατόπιν διαβιβάσθηκε λόγω τοπικής αρμοδιότητας στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου λαμβάνοντας Α.Β.Μ. Α2023/3428 και στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις σε βάρος του ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεωργίου και του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα του Φραγκίσκου, αφού σκεφθήκαμε κατά νόμο, εκθέτουμε τα ακόλουθα:

Κατά τη διάταξη του άρθρου 51§2ΚΠΔ, όπως ισχύει, ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στο νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. Νόμω αβάσιμη είναι η έγκληση, όταν τα εκτιθέμενα σε αυτή πραγματικά γεγονότα -αληθή υποτιθέμενα - δεν συνιστούν έγκλημα κατ' άρθρο 14 Π.Κ., όταν δηλαδή: α) δεν συντρέχει ορισμένη ανθρώπινη συμπεριφορά (ακαταμάχητη βία, πλήρης απάλειψη της συνείδησης), β) λείπει οποιοδήποτε στοιχείο της αντικειμενικής ή της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος (αντικειμενικός αιτιώδης σύνδεσμος, δόλος), γ) υπάρχει λόγος που αποκλείει τον άδικο χαρακτήρα της πράξης (άμυνα, προσταγή κ.λ.π.) ή τον καταλογισμό (πραγματική ή νομική πλάνη) ή εξαλείφει το αξιόποινο της πράξης (παραγραφή, αμνηστία, μη υποβολή εμπρόθεσμης εγκλήσεως) ή συντρέχει υποχρεωτικός λόγος απαλλαγής από την ποινή. Συνεπώς, ο Εισαγγελέας έχει το δικαίωμα να απορρίψει την έγκληση ως μη στηριζόμενη στο νόμο και δη ως απαράδεκτη, όταν συντρέχει περίπτωση δεδικασμένου καθώς και όταν τα εκτιθέμενα σε αυτή πραγματικά περιστατικά, αληθή υποτιθέμενα, δεν πληρούν το πραγματικό του κανόνα που θεσπίζει αξιόποινη πράξη.

Σύμφωνα με το άρ.57§1ΚΠΔ, όπου θεσμοθετείται η αρχή του δεδικασμένου, που ορίζει ότι «Αν κάποιος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει παύσει η ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σ' αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός», ενώ κατά το άρ. 57§2εδ.β'ΚΠΔ «Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται αυτή απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου». Από την ως άνω διάταξη του άρ.57§1ΚΠΔ προκύπτει ότι για την ύπαρξη

δεδικασμένου, πρέπει να συντρέχουν αθροιστικά οι εξής περιστάσεις: α) Αμετάκλητη απόφαση ή βούλευμα που αποφαινεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη για μια αξιόποινη πράξη. β) Ταυτότητα προσώπου, ήτοι αυτή του κατηγορουμένου, δηλαδή του ως δράστη κατηγορηθέντος, που διώκεται εκ νέου για την ίδια πράξη. γ) Ταυτότητα πράξεως ως ιστορικού γεγονότος στο σύνολό του, που περιλαμβάνει όχι μόνο την ενέργεια ή παράλειψη του δράστη αλλά και το αξιόποινο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτή. Ως πράξη νοείται το ιστορικό γεγονός, δηλαδή η υλική πράξη και πνευματική κίνηση, με όλα τα αποτελέσματα στον εξωτερικό κόσμο, καθ' όλη τη διαδρομή και καθ' όλες τις πραγματικές και νομικές όψεις της, τις οποίες ο δικαστής έχει δικαίωμα να ερευνήσει και να αξιολογήσει αυτεπάγγελτα. Ταυτότητα, δηλαδή, της πράξεως υπάρχει όταν η νέα κατηγορία συγκροτείται εξ αντικειμένου από τα ίδια πραγματικά περιστατικά, από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία της και η προηγούμενη κατηγορία. Το δεδικασμένο αποτελεί αρνητική δικονομική προϋπόθεση, που εμποδίζει την άσκηση νέας (δεύτερης) ποινικής δίωξης και την πρόοδο της σχετικής διαδικασίας κατά του ιδίου προσώπου, για την ίδια πράξη, για την οποία υπάρχει ήδη επιπρόσθετα αμετάκλητη απόφαση ή βούλευμα που αποφαινεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη. Το ανεπίτρεπτο της ποινικής δίωξης, σε περίπτωση δεδικασμένου, έχει την έννοια ότι είναι ανεπίτρεπτη η διεξαγωγή νέας ποινικής διαδικασίας για την ίδια πράξη. Και τούτο όχι μόνο για να αποφεύγεται ο ενδεχόμενος κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, αλλά, κυρίως, για να τηρηθεί ο κανόνας «non bis in idem», σύμφωνα με τον οποίο ο καθένας μόνο μία φορά, δηλαδή με μία μόνο διαδικασία, υποβάλλεται σε δικαστική κρίση, ως υπαίτιος της αυτής πράξεως, με αποτέλεσμα να εξαντλείται η κατά το άρ. 27ΚΠΔ αξίωση της Πολιτείας προς άσκηση ποινικής δίωξης, όταν αυτή ασκηθεί μία φορά (ΑΠ Ολ 1/2011 ΠοινΔικ 2011,677)[ΣυμβΕφΘεσσ 831/2019, ΝΟΜΟΣ].

Σύμφωνα με το άρ. 57§3ΚΠΔ, όπου θεσμοθετείται η αρχή της εκκρεμοδικίας, «Αν σε βάρος του ιδίου προσώπου για την ίδια πράξη ασκήθηκαν περισσότερες διώξεις, κηρύσσονται απαράδεκτες λόγω εκ-κρεμοδικίας εκείνες οι οποίες ασκήθηκαν μεταγενέστερα, εφόσον δεν προηγούνται διαδικαστικά». Η εκκρεμοδικία αποτελεί το προηγούμενο στάδιο του δεδικασμένου που προβλέπεται στο άρ.57§1ΚΠΔ, που ορίζει ότι «Αν κάποιος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει παύσει η ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σ'αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός», ενώ κατά το άρ. 57§2εδ.β'ΚΠΔ «Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται αυτή απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου». Από

τις υπόψη διατάξεις του άρ.57§§1,3ΚΠΔ προκύπτει ότι για την ύπαρξη εκκρεμοδικίας, πρέπει να συντρέχουν αθροιστικά οι εξής περιστάσεις: α) ταυτότητα προσώπου και β) ταυτότητα πράξεως ως ιστορικού γεγονότος στο σύνολό του, που περιλαμβάνει όχι μόνο την ενέργεια ή παράλειψη του δράστη αλλά και το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτή. Η εκκρεμοδικία αποτελεί αρνητική δικονομική προϋπόθεση, η οποία εμποδίζει την άσκηση νέας (δεύτερης) ποινικής δίωξης και την πρόοδο της σχετικής διαδικασίας κατά του ιδίου προσώπου, για την ίδια πράξη, για την οποία έχει ήδη ασκηθεί προηγούμενη ποινική δίωξη. Το ανεπίτρεπτο της ποινικής δίωξης, σε περίπτωση εκκρεμοδικίας, έχει την έννοια ότι είναι ανεπίτρεπτη η παράλληλη διεξαγωγή δύο ποινικών διαδικασιών για την ίδια πράξη. Και τούτο όχι μόνο για να αποφεύγεται ο ενδεχόμενος κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, αλλά, κυρίως, για να τηρηθεί ο κανόνας «non bis in idem», σύμφωνα με τον οποίο ο καθένας μόνο μία φορά, δηλαδή με μία μόνο διαδικασία, υποβάλλεται σε δικαστική κρίση, ως υπαίτιος της αυτής πράξεως, με αποτέλεσμα να εξαντλείται η κατά το άρ. 27ΚΠΔ αξίωση της Πολιτείας προς άσκηση ποινικής δίωξης, όταν αυτή ασκηθεί μία φορά (ΑΠ Ολ 1/2011 ΠοινΔικ 2011,677)[ΣυμβΕφΘεσσ 831/2019, ΝΟΜΟΣ].

Σύμφωνα με το άρ. 51§§2,3,4ΚΠΔ, «2. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στον νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 3. Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ. 2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 4. Όσα αναφέρονται στα άρθρα 43 παρ. 1 και 6, 44, 45, 47, 48, 49 και 50 εφαρμόζονται και ως προς την έγκληση.». Σύμφωνα με το άρ. 43§6ΚΠΔ, «6. Ο αρμόδιος εισαγγελέας ανασύρει τη δικογραφία από το αρχείο μόνον όταν αναφαίνονται νέα πραγματικά περιστατικά ή στοιχεία ή γίνεται επίκληση αυτών, τα οποία δικαιολογούν κατά την κρίση του την επανεξέταση της υπόθεσης. Στην περίπτωση αυτή καλεί τον μηνυόμενο ή αυτόν σε βάρος του οποίου διενεργήθηκε προκαταρκτική εξέταση για παροχή εξηγήσεων.». Η κατ' άρ.51§§2,3ΚΠΔ απόρριψη της εγκλήσεως έχει οιονεί δικαιοδοτικό (και όχι διοικητικό) χαρακτήρα, αλλά κατ' αρχήν χωρίς οριστικό και τελειωτικό χαρακτήρα, δηλαδή δεν παράγει πλήρες δεδικασμένο. Πλην, όμως, η λειτουργία της αρχής ne bis in idem και ο δικαιολογητικός της λόγος εμποδίζουν την κίνηση της ποινικής δίωξης για τα ίδια πραγματικά περιστατικά

ύστερα από νέα καταγγελία (μήνυση, αναφορά, έγκληση κ.λπ.), εφόσον αυτή δεν περιέχει νέα στοιχεία ή αποδείξεις. Στην περίπτωση αυτή η εισαγγελική πράξη εμφανίζεται δεσμευτική. Προς τούτο γίνεται λόγος για καθύδριση ενός «οιονεί δεδικασμένου». Επομένως, εάν υποβληθεί νέα καταγγελία (μήνυση, αναφορά, έγκληση κ.λπ.) χωρίς νέα στοιχεία ή νέες αποδείξεις, είτε ακόμη και με επουσιώδη παραλλαγή ή συμπλήρωση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, υπάρχει δέσμευση από την προγενέστερη απόρριψη της κατηγορίας από τον εισαγγελέα, έτσι ώστε η νέα έρευνα της ίδιας υπόθεσης να θεωρείται απαράδεκτη, εφόσον η αντίθετη λύση θα κατέληγε ασφαλώς σε μία ατέρμονη διαδικασία, η οποία θα παραβίαζε την θεμελιώδη δικονομική αρχή *ne bis in idem*. Εάν όμως αρθούν οι λόγοι, οι οποίοι εμπόδιζαν την έναρξη της ποινικής δίωξης, χωρίς εν τω μεταξύ να έχει εξαλειφθεί το αξιόποινο της πράξης με οποιονδήποτε τρόπο (π.χ. λόγω παρέλευσης του χρόνου της παραγραφής) ή να έχει αποβιώσει ο φερόμενος ως ένοχος, ή εάν μεταγενέστερα εμφανισθούν νέα ή άγνωστα περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία, τότε είναι επιβεβλημένη η μεταγενέστερη κίνηση της ποινικής δίωξης. [Μ. Παπαχρήστου (επιμ.Λ.Μαργαρίτης), Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο του Ν.4620/2019, σελ. 174, Νομική Βιβλιοθήκη, 2020, Γ. Μπούρμας (επιμ.Λ.Μαργαρίτης), Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο του Ν.4620/2019, σελ. 252-253, Νομική Βιβλιοθήκη, 2020].

Στην προκείμενη περίπτωση, από την κρινόμενη έγκληση και από την αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων που συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια της διενεργηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης και ειδικότερα των εγγράφων που ενυπάρχουν στη δικογραφία σε συνδυασμό με τα διαλαμβανόμενα στην μείζονα σκέψη, προκύπτουν κατά την κρίση μας τ' ακόλουθα:

Ο εγκαλών εκθέτει: 1) όλως διηγηματικά ότι βάσει γεγονότων, που αναφέρει στην από 31-3-2023 και με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 έγκλησή του, ο ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέας ασκεί επιρροή επί των δημόσιων υπηρεσιών της νήσου Ρόδου, με αποτέλεσμα να ενεργεί ως αρχηγός εγκληματικής οργάνωσης, και 2) ότιο ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέας βρίσκεται υπό την προστασία του ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεωργίου, Εισαγγελικού Λειτουργού, που υπηρέτησε κατά το παρελθόν στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου. Προς απόδειξη της ανωτέρω συνεργασίας μεταξύ των εγκαλουμένων, ο εγκαλών αναφέρεται: α) στην με άρ. 3651/2002 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, με την οποία ο ΜΑΝΟΥΣΣΕΛΗΣ Ιωάννης, φερόμενος συνεργάτης του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα, καταδικάστηκε για την αξιόποινη πράξη της απάτης (άρ. 386 ΠΚ), πλην όμως η ποινή που του επιβλήθηκε από το δικάζον δικαστήριο ήταν μεγαλύτερη από την ποινή που είχε προτείνει ο Εισαγγελέας της έδρας,

γεγονός κατά την κρίση του αξιοπεριέργο, και β) στην εισαγωγή της από 21-7-2006 αίτησης του ΜΑΝΟΥΣΕΛΗ Ιωάννη για μετατροπή της επιβληθείσας ποινής φυλάκισης σε χρηματική ποινή στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ρόδου με το με αρ. 327/21-7-2009 έγγραφο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, η οποία (ενν. η αίτηση) έγινε δεκτή με την με αρ. 2711/26-7-2006 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, παρά το γεγονός ότι η έφεση και η αναίρεση του ανωτέρω απορρίφθηκαν νομίμως, κι επομένως έπρεπε κατά την κρίση του εγκαλούντος να εκτίσει ο ΜΑΝΟΥΣΕΛΗΣ Ιωάννης την ποινή φυλάκισής, που του είχε επιβληθεί με την με αρ. 3651/2002 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου. Επιπλέον, ο εγκαλών αναφέρει ότι υπαίτιοι της οικονομικής του εξαθλίωσης είναι ο ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέας και ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεώργιος. Τέλος, ο εγκαλών αναφέρει ότι ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεώργιος είναι ηθικός αυτουργός για την έκδοση των αρνητικών για αυτόν αποφάσεων των δικαστηρίων της Ρόδου, καθώς και της προσπάθειας των αρχών να τον οδηγήσουν στην ψυχιατρική κλινική κατά την διαδικασία της ακούσιας νοσηλείας.

Πλην όμως από την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση προέκυψε, ότι για τα ίδια ως άνω καταγγελλόμενα γεγονότα, φερόμενα ως τελεσθέντα από τα ίδια, και δη: α) για την επιρροή του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα στις δημόσιες υπηρεσίες της Ρόδου, σχηματίσθηκε η με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινική δικογραφία, για την οποία εκδόθηκε η με αρ. 276/2023 απορριπτική διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, κατά της οποίας ασκήθηκε η με αρ. πρωτ. 5729/2023 προσφυγή κατ' αρ. 52 ΚΠΔ, και β) για την φερόμενη προστασία του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα από τον ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεώργιο, Εισαγγελικό Λειτουργό, που υπηρέτησε κατά το παρελθόν στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου, σχηματίσθηκε η με Α.Β.Μ. Α2022/970 ποινική δικογραφία, για την οποία εκδόθηκε η με αρ. 204/2022 απορριπτική διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, κατά της οποίας ασκήθηκε προσφυγή κατ' αρ. 52 ΚΠΔ, δίχως όμως η τελευταία να γίνει δεκτή από τον Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου (βλ. την από 22/2022 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου).

Κατόπιν τούτων, όσον αφορά τις ανωτέρω αιτιάσεις του εγκαλούντος, ΣΠΑΝΟΥ Θωμά και δη: α) την επιρροή του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα στις δημόσιες υπηρεσίες της Ρόδου, συντρέχει, κατ' εφαρμογή του αρ. 57 ΚΠΔ, η αρνητική δικονομική προϋπόθεση της εκκρεμοδικίας και η κρινόμενη έγκληση ως προς το συγκεκριμένο σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως μη στηριζόμενη στον νόμο, δεδομένου ότι έχει ασκηθεί η με αρ. πρωτ. 5729/2023 προσφυγή κατ' αρ. 52 ΚΠΔ κατά της με αρ. 276/2023 απορριπτικής διάταξης του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, η οποία ακόμη δεν έχει κριθεί από τον Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου, β) την φερόμενη προστασία του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα από τον

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεώργιο, Εισαγγελικό Λειτουργό, που υπηρέτησε κατά το παρελθόν στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου, συντρέχει, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρ. 57 ΚΠΔ, η αρνητική δικονομική προϋπόθεση του (οιονεί) δεδικασμένου και η κρινόμενη έγκληση ως προς το συγκεκριμένο σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως μη στηριζόμενη στον νόμο, δεδομένου ότι αφενός δεν εισφέρθηκαν με την υπό κρίση έγκληση νέα στοιχεία, που να δικαιολογούν την ανάσυρση της με Α.Β.Μ. Α2022/970 ποινικής δικογραφίας, αφετέρου πρόκειται για τις ίδιες, κατά χρόνο, τόπο και ιστορικές περιστάσεις πράξεις με αυτές που κρίθηκαν ήδη στο πλαίσιο της με Α.Β.Μ. Α2022/970 ποινικής δικογραφίας.

Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της προκείμενης διαδικασίας, δεν πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του εγκαλούντος, καθόσον δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του άρ.580§4ΚΠΔ, δηλαδή η κρινόμενη έγκληση δεν προέκυψε ότι είναι εντελώς ψευδής και υποβλήθηκε από δόλο.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτουμε την από 18-6-2023 αναφορά, επέχουσα θέση έγκλησης, του ΣΠΑΝΟΥ Θωμά - Δημητρίου του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, η οποία περιήλθε στην Εισαγγελία του Αρείου Πάγου ταχυδρομικώς και κατόπιν διαβιβάσθηκε λόγω τοπικής αρμοδιότητας στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου λαμβάνοντας Α.Β.Μ. Α2023/3428 και στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις σε βάρος του ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γεώργιου και του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα του Φραγκίσκου

Παραγγέλλουμε την επίδοση αντιγράφου της διάταξης αυτής στον εγκαλούντα.

